

KANSERİN SESİ

Ecz. Yekbun Bozarlan

Yüzyılımız insanı, uzun zamandır kanserden ölmeyi bekliyor. Tanımlanmış, bilinen hatta bilinmediği için bize daha fazla korku veren bu kadar çok hastalık olmasına rağmen hemen herkesin aklına ölümünün elbet bir gün kanserden olabileceği düşüncesi çörekleniyor. Ölümünün bir zaman bir yerde dövüşerek ya da çarpışarak ya da serseri bir kurşunla ya da bir çukura düşerek ya da bir kaşık suda boğularak olabileceği düşüncesinden daha çok kanserden öleceği düşüncesi var. Kanserle ilişkimiz, çaresizlik içinde oturmuş, değişen devrana şaşkın bakan, anlam veremeyen, ellerini göğsünde kavuşturmuş yaşlı insanla bir yüzyıl çocuğu arasındaki ilişkiye benziyor; çaresiz ve asri zamandan artık pek bir beklentisi yok!

Bir sinema filminde, sevdiğimiz aktris artık veremden değil kanserden ölmektedir.

Her şeyden önemlisi hasta olmak nasıl bir şey? Hasta kişi kendini üzmemek zorundadır, doktorlar bunu salık verirler; kendisini el üstünde tutmak zorunda, kadrini kıymetini bilmek zorunda, evet, dünyada savaşlar olabilir, kimya fabrikalarında kötü koşullarda çalışan işçiler olabilir, kalorifer dairesinde kapıcımız kömür tozuyla boğuşuyor olabilir, yalınayak olabilir çocuklar ama ne olursunuz siz üzmeğiniz tatlı canınızı! Hastalıklar arabesk bir hüznü kastetmeden acımızı yaşama hakkımızı elimizden almaktadır; sırf bu yüzden bile kanserden nefret ediyoruz!

'.....altı aydan beri büyük bir ıstırap içindeyim; son ay ıstırap duymadan ne yatabildim ne oturabildim ne de ayakta durabildim. Ve günde ancak birkaç dakika uyuyabiliyorum; birkaç şey düşünüp çözümlerim. Kendimi örnek alarak, insanın bedeni cansızlaşmadan önce ölümün eşliğinden geçebileceğini öğrendim. Kanınız bedeninizde dolaşabilir ama psikolojik olarak ölüm için tüm hazırlıkları yapmış, ölümün kendisine tahammül etmişsinizdir. Çevrenizdeki her şeyi mezardan seyrediyor gibi ilgisizce izlersiniz. Kendinizi asla bir Hıristiyan olarak kabullenmemenize, zaman zaman bunun aksini düşünmenize rağmen birdenbire bakmışınız ki -her şeye rağmen sizi inciten herkesi bağışlamış, size haksızlığı dokunanlara olan öfkenizi kaybetmişsinizdir. Değiştirmek için kaygılandığınız veya üzüldüğünüz bir şeycik yoktur. Bunun dengeli ve tabii bir durum olduğunu bile

söyleyebilirim; bir ağaç ya da bir taş gibi. Artık o durumdan kurtuldum, buna sevinmemem gerektiğini de bilmiyorum. Bütün duygularım geri dönecek, iyisi de kötüsü de; biliyorum' (ALEKSANDR SOLJENİTSİN-KANSER KOĞUŞU-Kanserden kurtulan bir hastanın söylediğidir.)

Hasta kişide garip bir öfori hali vardır, antidepresanların yarattığı bilinmez bir mutluluk halidir bu; oysa insan kederiyle ve sevinçleriyle birlikte vardır. Yarım bir hayatı yaşamaktır hasta olmak. Yapay bir mutluluk özlemiyle ayakta kalmaya çabalarlar. Somut bir acıları vardır zaten; bedensel acıları; bu da ağrı kesicilerle birazcık olsun hafifletmeye çalışılır. Yeni bir uzuv edinir hasta kişi kafasından ya da kolundan dışarı taşmış tümör kitlesinin dışında ;ağrısıyla birlikte vardır artık hasta kişi,yeni bir kolu ya da yeni bir bacağı var gibi.

Vücudumuzda kanser dokusu keşke doğum lekesi gibi olsaydı diyoruz, biz büyüdükçe küçülse ve kaybolsaydı.

Bilimin bir 'niçin' i var, kanser hastalarının da bir 'niçin' i var; kanser hastası olduğunu öğrenen birinin ilk sorusu budur; NİÇİN BEN? diye sorar. Bir isyan sorusudur bu; ama sonrasında bir kabulleniş getirir. Gerçek olan ise asıl isyan kendi hücrelerimizin bize açtığı isyandır; kanserdir aslanan, varlığını yok sayamayacağımız, çok çıplak bir gerçeklik olarak karşımıza dikilir.

Kanser belki de bir 'artık böyle yaşamak istemiyorum' cümlesidir. Böyle kurşun gibi ağır bir gökyüzü istemiyorum, parfümünüzü istemiyorum, sosisinizi istemiyorum, ağır metallerinizi, radyoaktif maddelerinizi istemiyordum. Güneşten korkarak yaşamak bu yüzden böyle soluk benizli kalmak istemiyordum... hiçbirini istemiyordum. Beni kazımak istediğiniz neşteri de istemiyorum! Bu haklı bir başkaldırıdır.

Bu kanserin sesidir. Sesini bir gırtlak kanseri hastasının trakeostomi kanülünün arkasından, insan sesi değilmiş gibi, değişmiş, metalikleşmiş, bizim sesimizi taklit ediyor gibi duyarız. Tanıyamadığımız bu ses bizim aslında bizim olan kanserimizin sesidir. Bizim olan bizden olan bu şey o kadar farklılaşmış ki bu ses bize sadece korku vermektedir. dar alana kısıtlanmış vücudumuzun bir sesidir. Belki artık böylesi yaşamak istemiyorum diyor.